

Műhely

BARLANGRAJZ **(Egy rendező balsejtelmei tervezett filmjének várható sorsáról)**

(3. rész)

Keresem az osztályvezetőt telefonon és személyesen, naponta néha többször is, de nem sikerül beszélnem vele. Végül véletlenül akadunk össze a lépcsőházban, és szemlátomást ennek csak én örülök igazán.

- De jó, hogy találkozunk! Megkaptad a szinopszist?
- Meg, de sajnós még nem tudok mit mondani neked. Az a helyzet, hogy nagyon sok a jelentkező, de csak nyolc filmre van kapacitásom.
- Azt mondtad, hogy én vagyok a második, aki ilyen filmmel jelentkezik, és hogy ősszel elkezdhetem...
- Igen, akkor úgy volt, de azután nagyon sokan jelentkeztek...
- Utánam!
- Igen, de nem a jelentkezési sorrend a döntő, hanem figyelembe kell venni egyéb szempontokat is. Tudod, van egy dramaturgiai tanácsunk, és az még nem döntött, nem állapította meg a fontossági sorrendet.
- És mikor dől el, hogy csinálhatom-e?
- Most már rövidesen, gondolom, egy-két héten belül. De nem egyedül rajtam múlik...

Ebből rögtön sejthetem, hogy a beígért őszi forgatás bizonyára elesszik jövőre, de azért még nem adom fel a reményt. Azt tervezem, hogy összegyűjtök annyi anyagokat, amennyit csak tudok, s a szinopszis alapján haladéktalanul nekilátok Barlangrajz címmel a film forgatókönyvének megírásához. Engedélyt kapok, hogy végigböngészhessem a bíróság irattárában a bűnügy tárgyalásának dokumentációját, a periratokat, a kihallgatások, tanúvallomások jegyzőkönyveit, és ez a segítség igencsak megkönnyíti a munkámat. Nehezíti viszont az a reális veszély, hogy a történet igazi szereplői közül néhányan megtagadhatják a személyes közreműködést a kamera előtt, s kénytelen leszek őket színészekkel helyettesíteni. Nem kronológiában haladok, hanem az anyaggyűjtés sorrendjében. Az első képben Gyuri barátnőjét látjuk, a következőben pedig a barátját ismerhetjük meg. A bűncselekmény helyszínéről készült alaprajz és fotók segítségével otthonosan tudok mozogni Mariék lakásában, ahol a valóságban sohasem jártam.

MARIÉK LAKÁSA

Földszinti lakás, a konyha és a kishálóajtaja, valamint a középső helyiség, a nagyszoba két ablaka az udvarra nyílik. Ebben a szobában beszélget a rendező Marival, aki még nincs tizenöt éves, de többnek látszik.

Mari: Gyurit nyolcvannyolc február óta ismerem, addig az öccsével jártam. Egyszer felvitt hozzájuk, ott ismertem meg Gyurit. Megszerettük egymást, attól kezdve együtt jártunk, mindennap találkoztunk. Ő többnyire kimenőt kapott, én meg engedély nélkül jöttem ki a

saját intézetemből, csak hogy találkozhassunk, együtt lehessünk mindig, hol nálunk, hol náluk.

Rendező: Laci, hogy került a társaságukba?

Mari: Vidékről került fel Gyuri intézetébe, más barátja nemigen akadt, állandóan Gyurin lógott, a nyomában járt. Néha ide is eljött, de csak ritkán, mert az anyukám nem szerette, ha Gyurin kívül más is jár ide. Ha jött, rögtön elmentünk valahová, legtöbbször sétálni, ilyenkor velünk jött. Gyuri kedves, figyelmes, gyengéd volt, Laci mindenben az ellentéte: durva, ingerlékeny, mogorva, állandóan az erejét fitogtatta. Néha minden átmenet nélkül csavargatni kezdte a kezemet, hátra vágott, ütögetett, a hajamat húzgálta, mindig volt bennem egy félelem vele szemben. Egyszer séta közben váratlanul azt mondta, hogy meg akarja találni az anyját, azért, hogy megölje. Döbenten néztünk egymásra, nem szóltunk. De ettől kezdve kerültük őt, hiába keresett minket naponta. Kábé egy hét múlva elkapott minket az utcán: „Ne higgyétek, hogy nem tudom, ti hol jártatok! – mondta fenyegetően. – Figyeltetek benneteket!” Talán két hét múlva megint lesett ránk az utcán, ekkor már nagyon rossz érzésem volt. „Miért keresel te minket ennyire és állandóan?” – kérdeztem. „Mert rátok szálltam!” „Miért?” „Mert meg akarlak benneteket ölni. Téged, Gyurit, Attilát, Meskót és az anyámat!” Nagyon megijedtünk, Gyuri megpróbálta viccnek venni, nevetett rajta, de ez nagyon kényszeredetre sikerült.

Rendező: Ez mikor történt?

Mari: Június végén... Gyurival elhatároztuk, hogy igyekszünk messzire elkerülni. Ha szembejött az utcán, átmentünk a túloldalra, utánunk jött, de leráztuk azzal, hogy sietünk valahová. Két-három nap múlva taktikát változtatott, egyedül engem lesett meg. Gyuriékhoz indultam, mikor elkapott. Azt mondta, hogy már felírta azt az öt embert, akit meg akar ölni, és a dátumokat, ki mikor következik. Elsőnek Gyurit mondta, őt július 11-re vagy 12-re tervezi, másodiknak engem, január elsejére. Mikor ezt elmondtam Gyurinak, akkor nagyon megijedt. Azt mondta, hogy ez már komoly... Nagyon féltünk...

Rendező: Még ekkor sem gondolták, hogy valamit tenni kellene?

Mari: De igen. Megbeszéltük, hogy próbáljuk meg elfelejteni ezt a rosszat, és higgyünk benne, hogy úgysem meri megcsinálni. Ha találkozunk vele, legyünk vidámak, ne mutassuk, hogy félünk tőle. Szóljunk a többieknek is, Attilának és Gézának, az anyjáról nem tudjuk, hogy hol van. És beszéljünk az intézetben Misi bácsival, ő szereti a srácokat, sokat foglalkozik velük, benne bíz a Laci is. Misi bácsi már tudott a dolgról, és azt kérdezte Gyuritól, igaz-e, hogy Laci meg akarja ölni? Igaz! Erre Misi bácsi azt mondta, hogy nem hiszi el, mert ő már ismeri annyira a Lacit, őrá nem gondolja, hogy ilyet megtenne.

Rendező: Végzetes tévedés volt...

Mari: Most már tudjuk, de akkor úgy látszott, igaza van, mert július első hetében két-háromszor találkoztunk Lacival, és olyan rendesen, olyan normálisan viselkedett, hogy teljesen megnyugodtunk.

Rendező: Ez beletartozott a tervébe.

Mari: Igen, de akkor ezt nem tudhattuk, csak örültünk és fellélegeztünk, hogy már egy szót se szól a megölésünkről. Azt hittük, hogy már teljesen letett erről a szándékáról.

Rendező: Így érkezett el az a nap, július tizenkettedike, amikor itt meglepetésszerűen megjelent.

Mari: Teljesen váratlanul állított be, két óra után. Gyuri meg is kérdezte: „Hát te? Hogyhogy ilyen korán?” „Hamarabb letelt a munkaidőm.” Fizetést kapott, és azt akarta, hogy menjünk el szórakozni. Gyuri az ágyon feküdt, pihent, azt mondta, nem megy el sehová...

Rendező (az ablaknál lévő rekamiéra néz): Itt feküdt?

Mari: Nem, a másik szobában...

(Feláll, kinyitja az összekötő ajtót, átmennek a kisszobába, s mutatja)

Ezen az ágyon. Mondta, hogy nekünk sok dolgunk van, holnap megyünk együtt nyaralni, a családsegítő központ visz minket tíz napra táborozni a Balatonra. Ő akkor elhívott magával, és vett egy kétdecis rumot, egy üveg bort, Gyurinak meg egy üveg sört. Visszafelé az utcán elővette a szatyrából a kést „Mari, megvan a kés. Elmegyek anyámhoz, és leszúrom.” Ijedtemben nagyon hallgattam. „Ma megölök valakit!”... És a hegyes késsel többször átdöfte a szatyrát...

Rendező: Nem lett volna szabad visszaengedni a lakásba.

Mari: Akkor még azt hittem, hogy ezt az anyjára érti. Én csak később kezdtem el félni, amikor öt perc alatt megitta a rumot, és utána egy húzásra lehajtott egy háromdecis pohár bort.

Elkezdtem sürgetni, hogy most már el kell mennie, mert mindjárt három óra, jön az anyukám, és őt nem találhatja itt. Míg átment megnézni az órát, gyorsan odasúgtam Gyurinak, hogy vigyázzon, kés van nála, és azt mondta, megöl ma valakit... Gyuri az ágyon hasalt, én itt ültem mellette, a Laci meg ott állt, a kisszéken paplanok voltak, arra tette a szatyrát a késsel, karnyújtásnyira tőle... Megint megnézte az órát, rögtön megy, mondta, de előbb beszélni akar Gyurival, addig én menjek ki az udvarra. Kimentem, de belestem itt az ajtó üvegén. Éppen a szatyrában kotorászott, amikor észrevett, és elküldött, de én tovább leskelődtem. Akkor kijött hozzám, és azt mondta: „Mari, menjél a porolóhoz, és maradj ott!” Ezt úgy mondta, olyan hangon, hogy nem mertem ellenkezni... Két perc múlva kijött, ment a kapu felé. „Mari, hívd a mentőket!” „Miért?” Szótlanul elsietett, én meg beszaladtam. Gyuri itt feküdt a jobb oldalán, alatta meg körülötte csupa vér!... Elsírtam magam, közben elszorítottam a bal lapockája felett a sebet, hogy ne vérezzen annyira... Aztán átszaladtam a szomszédba, Laci bácsi átjött, a lány meg hívta a mentőket. Hamar jöttek, elvitték Gyurit... Lehúztam a véres ágyneműt, nehogy anyu megijedjen a látványtól... Ekkor jött haza a húgom, mondtam neki, hogy én elmegyek a Gyuri szüleihez... De nem voltak otthon... Csavarogtam az utcán és sírtam, nem volt kedvem hazajönni... Fél nyolc tájban mégiscsak hazajöttem, és nyolc után itt voltak a rendőrök értem, mert intézeti szökés miatt akkor már köröztek...

NEVELŐINTÉZET UDVARA

A rendező egy húszéves fiatalemberrel, Gyuri barátjával ballag a kapu felé, beszélgetve, meg-megállva.

M.G.: Itt a Róbertban ezt a Lacit mindenki dilisnek tartotta. Januárban került hozzánk, az általános iskolai részből az ifirészlegbe.

Rendező: Miért tartották dilisnek?

M.G.: Olyan nagyon hülye dolgai voltak.

Rendező: Például?

M.G.: Például néha rájött a dili, és akkor üvöltött. Jött fölfelé a lépcsőházban, és üvöltött, mint egy állat. De mire felért, már nem volt semmi baja. Ezt mindenki tudta. Ha üvöltést hallottunk, tudtuk, hogy ő jön. Lehet, hogy azért jutott ideig, mert nem törődtek vele eléggé. Eleinte a nevelők nagyon odafigyeltek rá, de egy idő után feladták, nem tudom, hogy miért? Pedig nem sokkal azelőtt még idegrohama is volt, tört-zúzott, kétszer is átvitték a Honvéd Kórház idegosztályára, vizsgálatra. A srácoknak azzal dicsekedett, hogy nyolc-tíz éves korától már ivott alkoholt, amikor csak megkívánta, és hogy hetenként egyszer-kétszer be szokott rúgni.

Rendező: Gyurival milyen viszonyban volt?

M.G.: Jó viszonyban. Azt lehet mondani, hogy ebből az egész intézetből Gyurihoz ragaszkodott a legjobban. Gyakran feljárt hozzájuk, ez nem tetszett nekem. Mondtam is a Gyurinak, hogy le kéne építeni, ne hagyja, hogy ilyen szadista hajlamú alakok feljárjanak. Ennek már emiatt volt balhéja a törvénnyel...

Rendező: Mikor?

M.G.: Most kilencven van... két éve, februárban. Az történt, hogy az egyik fiú délután megjött a kinti munkából, és lefeküdt aludni. A Laci és egy másik srác bement, ágyat húztak az ajtóhoz, és a fiút elkezdtek verni, rugdosni. Majd a kezénél-lábánál fogva fürdőköpenyekkel terpeszállásban felkötötték az ablakrácsra, előtte leöntötték hideg vízzel, a vödröt a fejére húzták. Aztán ez a szadista alak egy söprűnyéllel olyan erővel döfködte a fiú végbelét, hogy szegénynek elrepedt a nadrágja is, meg az alsógatyája is.

Rendező: Miért csinálta ezt?

M.G.: Mert szerinte az a fiú kiváltságokat élvezett, és többször megette a vacsorájukat.

Rendező: Hogyan akarták Lacit leépíteni?

M.G.: Úgy, hogy azt hazudtuk neki, hogy a Marival együtt mind a hárman kiköltözünk Békásmegyere a szüleim lakásába, ne keressen többé a Gyuriéknál minket. Egy hétig nem is jött, de egyszer csak váratlanul megjelent. „Hogyhogy itt vagytok?” Azt mondtuk, hogy éppen csak hazaugrottunk.

Rendező: Elhitte?

M.G.: Nem tudom, nem szólt semmit. De azután megint feljárt...

Rendező: Maga mikor tudta meg, hogy belekerült a halálozási sorrendbe?

M.G.: Június huszadikán, itt az udvaron egyszerűen közölte: „Tudsz-e róla, hogy le foglak szűrni titeket? Téged, Marit, Gyurikát és Attilát.” „Nem. Hagyjál már a hülyeségeiddel!” „Hát akkor szóljál Gyuriéknak is, hogy el ne feledkezzenek róla!”

Rendező: Nem árulta el, hogy miért akarja megölni?

M.G.: Nem, Gyuriékkal se közölte. Mondtam is nekik, ez hülye, rá kell hagyni. Azt a halállistát elhíresztelte az egész intézetben, mindenki tudott róla, a nevelők is, de senki sem vette komolyan...

INTÉZET ELŐTT

A beszélgetők kilépnek a kapun, s megállnak az utcán.

M.G.: Július 11-én megállított itt az intézet előtt. „Mi van?” – fordultam vissza. Odajött hozzám, és hirtelen azt kérdezte: „Tudsz-e róla, hogy rövidesen meg fogsz halni?” Nagyon ideges lettem. „Hányszor akarod még ezt elmondani?” Nem felelt, csak nézett, aztán elment. Utána szóltam, hogy mondja meg Gyurinak, délután 5-kor felmegyek hozzá. Végül nem mentem, fáradt voltam...

Rendező: Mikor tudta meg, hogy Gyurival mi történt?

M.G.: Aznap délután...

HÁLÓTEREMBEN

M.G.: Itt voltam a hálókörletünkben, negyedmagammal... Egyszer csak iszonyatos ordítást hallottunk. Egymásra néztünk: „Na, megjött... Jobb kezében egy fehér reklámszatyorral megállt a nyitott ajtóban, a bal mutatójúja a szájában volt, szopogatta. Aztán azt mondta: „Hátba szúrtam a Gyurit, és biztos eltört a gerince, mert reccsent valami...” Mondtam neki: „Ne hülyéskedj!” Erre elővett a szatyorból egy nagy hegyes kést, és mutatta, hogy véres.

„Persze, mert elvágta veled az ujjadat, azért szopogatom.” Hátat fordított, kiment szó nélkül. Még akkor sem hittem el. Csak amikor már kijött a rendőrség... Döbenten ültünk a körletben...

Ülök a televízió egyik megtekintő helyiségében, előttem a monitoron „snellben” fut előre a „Kék fény” 1989. februári adástekercsén az anyag. Keresem a Gyuri merénylőjével készített beszélgetést, hogy rögzítem magamnak a szövegét, szükségem van rá a forgatókönyv megírásához. Nézem az előzetes letartóztatásban lévő nagycsontú, erős fizikumú fiatal fiút, aki komor arccal válaszolgat a riporter kérdéseire.

- Hány éves?
- Tizenhat leszek jövő nyáron.
- Egy kicsivel többnek gondolnám. Milyen élete volt idáig?
- Hát idáig? Születésemkor bekerültem intézetbe. Ötéves koromban elkerültem nevelőszülőkhöz. Ott nevelkedtem hatodikos koromig, utána eljöttem. Ott jelentkezett először az édesanyám, olyan tízéves koromban.

– Tehát tízéves volt, amikor először látta az édesanyját.

– Igen. Ott jött először látogatni. Nagyon megörültem neki, hogy végre jön. Utána aztán nem láttam egy jó ideig, egyszer vagy kétszer kaptam tőle levelet. Utána aztán le is tettem a szándékomról... mit tudom én, hogy nem is jön...

A nyomozást vezető rendőrtiszt, a fiatal, csinos hadnagynő egy másik helyszínen így fogalmazza meg véleményét

– Ez a gyerek, aki állami nevelőnek született, mert az édesanyja kezdetől fogva intézetben helyezte el, ez a gyerek kétszer állt olyan lehetőség előtt, hogy családban élhessen. Az egyik lehetősége az volt, amikor az édesanyja még óvodás korában meglátogatta több ízben az intézetben. De ezek a látogatások elmaradtak, és a remény is szertefoszlott. A másik lehetősége az volt, amikor nevelőszülőkhöz került tanyára a gyerek, és itt testvérek között élhetett. Nagyon szeretett itt lenni. Egyszer csak elhozták őt vidékről Budapestre, egy intézetben helyezték el. Nem tudta mire vélni a dolgot, de nagyon megrázta őt. Az édesanyja nem látogatta, és a gyerekekben egyre mélyebb lett a gyűlölet az édesanyja iránt, akit okol azért, hogy nem élhet családban, hogy ő ilyen számkivetett.

Most újra a riport helyszínén vagyunk:

- Hogyan gondol az édesanyjára?
- Mondhatom őszintén?
- Persze. Úgy, ahogy gondolja.
- Szeretném felkötni most már.

A riporter azt hiszi, nem jól hallotta az elhadart szöveget.

- Mit csinálni?
- Felkötni.
- Miért?

– Mert szóval, ugye nem jelentkezett... Ha jött volna legalább látogatni... Esetleg lehetett volna az, hogy kikerülhettem volna az intézetből, és akkor ez nem történik meg. Vagy a másik, hogy lent maradok a nevelőszülőknél, akkor se történik meg.

- A nevelőszülőknél hogy érezte magát?
- Nagyon jól. Megvolt minden, ami kellett.

– A nyomozás során mutattak itt egy naplót, vagy nem is tudom, minek nevezzem – Elővesz egy füzetet, kinyitja. – Ugye ismerős, és úgy kezdődik, hogy: „Halálórási sorrend” Ezt fölolvassná nekem, hogy mi van ideírva?

A fiú szégyenlősen elvigyorodik:

- Hangosan?
- Igen, igen, legyen szíves.
- „Halálózási sorrend – kezdi olvasni a listát. – Egy. Horvát Julianna, kétezer, első hó egy...”
- Horvát Julianna kicsoda?
- Édesanyám.
- Igen...
- „Kettő: Meskó Géza, ezerkilencszáznyolcvankilenc, kilencedik hó elseje.”
- Ő kicsoda? Felnéz a füzetből.
- Egy intézeti társam.
- Igen...
- „Három: Kiss Attila Zsolt, ezerkilencszáznyolcvankilenc első hó másodika.”
- Ő is intézeti társ?
- Ő a Münnichben van, akit leszúrtam, annak az öccse – Tovább olvassa: – „Negyedik: Markóczi Mária, ezerkilencszáznyolcvankilenc első hó elseje.”
- Ő kicsoda?
- Akit leszúrtam, annak a barátnője... „Öt: Kiss György Lajos, ezerkilencszáznyolcvannyolc hetedik hó tizenkettő.”
- És őt mikor szúrta le? Büszkén kivágja:
- Hetedik hó tizenkettedikén!
- Miért készült ez a lista?
- Ez még korábbi eset... Bent az intézetben készült. Ismertem ezeket jól. Az intézetben elterjedt az a hír, hogy én... apa leszek – mondja vihogva. – Aztán felkaptam szóval az agyvizet, idegesített, gyorsan elkészítettem ezt a sorrendet.
- Máriára miért haragudott? Miért került ő a listára?
- Mondták, hogy ő lett volna az anya... Először is, mikor megismertem, tizenöt évesnek adta ki magát. El is hittem, a Gyuri se tudta, hogy hány éves, csak később tudtuk meg mi.
- Hány éves volt?
- Tizenhárom. Hetvenötös.
- És végül is akkor Mária magától átpártolt Kiss Gyurihoz.
- Először Kiss Gyuri barátomé volt, aztán jött hozzám, aztán ment vissza Kiss Gyurihoz.
- Értem... Nem az van a háttérben, hogy a Kiss Gyurit ezért szúrta meg?
- Nem, nem.
- Hátborzongató ez a lista...
- Ahogy nézem: 1989, 89, 89, 88... Tehát ezek közeli időpontok, és az édesanyja kétezerben került volna sorra.
- Miért akkor?
- Mondtam, felkaptam a cukrot, hogy én ezeket megölöm, akkor én megyek börtönbe. Na de lehet, hogy kétezerre kiszabadulok, akkor pedig sor kerül az anyámra...
- Ismét az előbbi hadnagyónt látjuk, aki így összegezi tapasztalatait:
- Ez a gyerek egyszerűen úgy fogalmazza meg, hogy ha valaki ellene van, tesz ellene, akkor azt le kell törölni a föld színéről. Innen adódik az, hogy az édesanyját az általa ért sérelmek miatt meg kell ölnie.
- Hasonló következtetésre jut a riporter is:
- Laci, nekem az a benyomásom, hogy maga nagyon módszeresen készül a bosszúra azok ellen, akikre haragszik. Nagyon gyűlöli az embereket?

- Igen. Nagyon gyűlölöm.
- Miért gyűlölöd őket?
- Ez egy rögeszme... Akiket ismertem, azokkal kisebb-nagyobb ideig jó barátságban voltunk, aztán vége...
 - Lehet így élni? Ennyi gyűlölettel?A nagyra nőtt gyerek kamaszosan vihog:
 - Ezek szerint lehet.A riporter még egyszer megkockáztatja:
 - És hogyha az édesanyját megtalálja?Egy pillanatig sem habozik:
 - Akkor azt megölöm!
 - Ezt még most is fönntartja?
 - Most is.
 - Az egész életünket elárasztotta ma már a gyűlölet, az erőszak, a brutalitás, ezt látod, bármerre nézel! – háborog a család vasárnapi ebédjénél, kanalazás közben a feleségem. – Ne csodálkozz hát, hogy ez a csecsemőkorától állami gondozásban, szeretet nélkül felnövő gyerek éppolyan kegyetlenné vált, mint a világ, amely körülveszi. De ha családban nőnek fel, akkor is durvasággal tömik a gyerekeket pici koruktól fogva. Hallgasd csak, mit hozott kicsi fiad az óvodából, már Annát is megtanította rá.Felsőhajtók:
 - Már megint mit?A két gyerek vidáman egymásra néz, és lelkesen rákezdik:
 - Hazamegyek, levetem a kabátom, vasvillával, kergetem a családom.Az apukám bedobom a sütőbe, az anyukám felakasztom a szögre, a tesómnak beverek egy akkorát, ijedtében lenyeli a zápfogát...
 - Elég, elég! – igyekszem túlharsogni őket. – Ebből elég ennyi!A gyerekek ártatlanul kacagnak, nagyon elégedettek a műsorukkal.
 - Az a szomorú, hogy még tetszik is nekik! – kesereg az anyjuk. – Ez a tömény durvaság! Még egyszer ne halljam ezt tőletek!
 - Ne minket bántsatok! – tiltakozik a lányom. – A gyerekek a felnőttektől tanulják a durvaságot.
 - Tölünk?! – tátozok elképedve. – Nálunk?!
 - Nem itthon, az iskolában. Ha a Judit néni hirtelen megharagszik ránk, akkor fejbe ver bennünket. És ilyeneket mond: „Fiacskám, úgy pofon váglak, hogy a fogaidat a zsebedben viszed haza!”Az öccse megtoldja:
 - Ági néni a hajunkat szokta cibálni, ha rosszkodunk. És úgy ordítózik velünk!Összenézünk a feleségemmel, és némán elmerülünk a levesben... Felkeresem régi barátomat, egy országos nagyvállalt gazdasági vezérigazgatóját, azt remélve, hogy az ő segítségével talán sikerül a filmemhez pénzt szereznem.
 - Nézd, ma már oly mértékben megnőtt a pénz értéke, a működő tőke szerepe, hogy mindenki nagyon megnézi, mibe fektesse be. És főleg azt nézi, mennyi haszna származik belőle, mert a pénzt főként pénzcsinálásra használják. Nem hiszem, hogy túl sok vállalatot találsz, amelyik filmed nemes célkitűzését akceptálva ad neked négy-öt milliót, minden ellenszolgáltatás nélkül.
 - A reklám is ellenszolgáltatás.
 - Nekünk nem. Az országban egyedül mi gyártjuk ezt a terméket, nincs konkurencia.

- És ha holnap felbukkan egy nyugati konkurens?
- Azt még megvárjuk. De addig csak bankgaranciára tudunk pénzt adni.

(Folytatása következik)

Gaál Albert